

РЕШЕНИЕ

№ 4409

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3587** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.194 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на И. Г. Г. от [населено място] срещу Заповед рег. № 5173-1340/01.03.2023 година на Директор ОД на МВР- С., с което последният на основание чл.204,т.3,чл.197,ал.1,т.3, чл.194,ал.2,т.1 от ЗМВР наложил на И. Г. Г. – Младши автоконтрольор I степен в група КПДГНА на сектор „ПП“ към отдел „ПП“ при ОД на МВР- С. дисциплинарно наказание“ Порицание“ за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност оспорената заповед. Твърди се, че в нарушение на чл.210 от ЗМВР не са посочени фактически и правни основания, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, нарушените разпоредби и твърденията в заповедта са неясни и почиват на предположения, като са допуснати нарушения на чл.206 и чл.207 от ЗМВР и същата не съответства на целта на закона. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, оспорващият- И. Г. Г. редовно и своевременно призован се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат В., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на оспорената заповед развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по оспорването- Директор ОД на МВР- С. редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт И. редовно упълномощена,

която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображенията относно неоснователността на жалбата развива и в представената по делото писмена защита и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по реда на чл.63,ал.4 от ЗАНН и моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № рег. № 517з-1759/16.04.2021 година оспорващият И. Г. Г. е преназначен на младша изпълнителска длъжност- Младши автоконтрольор I степен в Група „ Контрол на пътното движение по главини пътища и автомагистрали на Сектор“ Пътна полиция“ към Отдел“ Охранителна полиция“ при ОДМВР- С., считано от датата на встъпване в длъжност.

Оспорващият е встъпил в длъжност на дата 21.04.2021 година.

Със Заповед № 8121К-10823/09.09.2023 година на Министър на вътрешните работи Старши комисар Ж. Х. К. - Директор Първа степен на Областна дирекция на МВР- С. е преназначен на ръководна длъжност-Директор Областна дирекция на МВР- С., считано от датата на встъпване в длъжност, а последният е встъпил на дата 09.09.2022 година.

На 16.12.2022 година оспорващият депозирал Докладна записка до Директор ОД на МВР С. относно откраднати служебни вещи от лично МПС, в която посочил, че на 16.12.2022 година в почивен ден около 07,40 часа установил, че паркираното лично МПС пред дома му е установил, че е счупен заден десен прозорец на автомобила и констатирал, че е откраднат куфарът, с който изпълнява служебните си задължения, съдържащ служебни документи и други вещи- 1 брой кочан с фишове, 1 брой кочан с актове, кочани с протоколи за ПТП с материални щети, 1 брой Стоп палка, разпореждания и протоколи за използване на АТСС, доклади за установени факти и обстоятелства, обяснения и дребни лични вещи, като след установяването е уведомил ОДЧ на ОД на МВР- С. и поискал съдействие от него, а на място е пристигнал служител от 07 РУ при СДВР, извършил оглед на местопроизшествието, а куфарът е бил съхраняван в автомобила, тъй като е ясно по кое време ще бъде извикан на работа.

На 16.12.2022 година, Оперативен дежурен в група ОДЧ МВР- С. депозирал Докладна записка до Директор ОД на МВР- С., в която подробно описал какво се е случило на дежурството му на 15/16.12.2022 година, в това число и постъпилия сигнал от страна на И. Г. Г. за откраднати служебни вещи от личния му автомобил.

Със Заповед № 517з-8311/16.12.2022 година, Директор ОД на МВР- С. заповядал да се извърши проверка за изясняване на данни за извършено дисциплинарно нарушение от младши инспектор И. Г. Г.- Младши автоконтрольор в сектор ПП към Отдел“ Охранителна полиция“, възложил проверката да бъде извършена от Комисия в състав- Председател- Комисар П. С. С.- ВПД Началник отдел“ Охранителна полиция“ при ОД на МВР- С. и членове- Старши инспектор С. Т.- Началник група“ Охранителна полиция“ към РУ- И., Старши инспектор И. К. А.- Началник група ООР на сектор ООРТМ към Отдел ОП при ОД на МВР –С., Инспектор И. И. М.- полицейски инспектор – четвърта степен при ОД на МВР- С. и Л. Р. Я.- старши експерт в сектор КАПОЧР при ОД на МВР- С., определил срока, в който комисията следва да изготви справка- 06.01.2023 година.

Оспорващият е запознат със Заповедта за образуване на дисциплинарно производство на дата 22.12.2022 година с отбелязване, че не се намира в законоустановен отпуск.

На 16.01.2023 година Дисциплинарно- разследващият орган изготвил Справка относно извършената дейност и проверка по установяване на всички факти и обстоятелства във връзка с получени данни за извършено дисциплинарно нарушение, отразено в Докладна записка от 16.12.2022 година и предложила на оспорващия да бъде наложено дисциплинарно наказание – Порицание за срок от 6 месеца за допуснатото нарушение на чл.200,ал.1,т.2 от ЗМВР.

На 23.01.2023 година до оспорващия е изпратена Покана за запознаване със Справката и материалите по проверката и даване на допълнителни писмени обяснения и/ или възражения, като му е указано, че в срок от 24 часа след запознаване със Справката има право да даде допълнителни писмени обяснения или възражения, адресирани до дисциплинарно-наказващия орган относно отразените в нея фактическа обстановка, правна квалификация на деянието и предложеното наказание, както и да представи доказателства за твърденията си.

Поканата е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 24.01.2023 година.

Оспорващият е запознат лично срещу подпис със Справката на 25.01.2023 година.

Върху Справката има подпис и дата 25.01.2023 година с посочено „ДА“.

На 01.03.2023 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед рег. № 517з-1340, с която наложил дисциплинарно наказание – „Порицание“ за срок от 6 месеца на оспорващия.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 20.03.2023 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, както и доказателства, че лицата, включени в състава на Дисциплинарно- разследващия орган са заемали съответните длъжности и доказателства, че лицето издало Заповедта към датата на издаването и заемало длъжността- Директор ОД на МВР- С..

От показанията на разпитания свидетел С.- колега на оспорващия се установява кой и къде е задължен да пази и съхранява служебните си вещи.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК,от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед рег.№517з-1340/01.03.2023 година на Директор СДВР-представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,т.4 от ЗМВР орган- това е Директор ОД на МВР, който по силата на ЗАПОВЕД № 8121з-140 ОТ 24 ЯНУАРИ 2017 Г. ОТНОСНО УТВЪРЖДАВАНЕ НА КЛАСИФИКАТОР НА ДЛЪЖНОСТИТЕ В МВР ЗА СЛУЖИТЕЛИ ПО ЧЛ. 142, АЛ. 1, Т. 1 И 3 И АЛ. 3

ЗМВР заема ръководна длъжност за този вид наказания, изчерпателно изброени в разпоредбата на чл.197,ал.1,т.3 от ЗМВР -мъмрене, писмено предупреждение и порицание/респективно неговата длъжност е по-висока от заеманата от страна на оспорващия. орган/наказанията се налагат от ръководителите на структурите по [чл. 37](#) - за всички наказания по [чл. 197](#) за служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности, а за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности - наказанията по [чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3](#) заема ръководна длъжност за този вид наказания.Съгласно чл.37 от ЗМВР основни структури на МВР са-главните дирекции, областните дирекции, Дирекция "Вътрешна сигурност", Дирекция "Миграция", Дирекция "Международно оперативно сътрудничество", дирекциите от общата и специализираната администрация, А. на МВР, Медицинският институт на МВР,Националният институт по криминалистика,И. по психология. Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Комуникационни и информационни системи", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица. По силата на алинея трета на чл.37 от ЗМВР устройството и дейността на структурите на МВР се уреждат с правилник, приет от Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.[Чл. 204 ЗМВР](#) регламентира компетентността на органите за налагане на дисциплинарно наказание в зависимост от неговия вид и в зависимост от заеманата длъжност, като всички ръководители на отделните структури в рамките на основната притежават компетентност на дисциплинарно- наказващ орган, като същата не може да бъде ограничавана или стеснявана. Оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,ал.1 ,т.3 от ЗМВР/ орган.

От доказателствата по делото също е установено, че длъжността, която е заемал оспорващият е младша изпълнителска и респективно на това Директор ОД на МВР е компетентен да налага дисциплинарни наказания.

От приложените по делото доказателства се установява ,че лицето Ж. К. към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността- Директор ОД на МВР- С. а и според относително този факт между страните няма.

Спазени са изискванията за форма, но заповедта не съдържа всички реквизити , визирани в чл.210 от ЗМВР.Съгласно сочената разпоредба,дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед,в която задължително се посочват: извършителят;мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта/, в частност липсват обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и разпоредбите, които са нарушени. Посоченото в Заповедта, че нарушението е съставомерно по чл.200,ал.1,т.2 от ЗМВР- дисциплинарно наказание – „Порицание“ се налага за неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни: оръжие, взривни вещества, боеприпаси, имущество, картотеки или служебни карти ,полицейски знаци или документи не може да доведе до извод, че са посочени законовите разпоредби, които са нарушени, нито пък е посочено в какво точно се изразява нарушението и безспорно не може да доведе до ясно и конкретно посочване на нарушението, както и в какво се изразява самото нарушение, още повече , че не е

посочено кое задължение и от къде произтича то и коя конкретно разпоредба не е изпълнена от страна на оспорващия.

Следва да бъде посочено, че Дисциплинарно-наказващият орган изобщо не е посочил никакво нарушение, нито пък е посочил кои са нарушените разпоредби и отразеното в Заповедта- че с поведението си оспорващият е допуснал нарушение на чл. 194,ал.2 ,т.3 от ЗМВР- неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на Министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители, няма как да доведе до извод, че са посочени конкретни разпоредби, които са нарушени, защото служителят не може да наруши неясно какви разпоредби на ЗМВР и на непосочени подзаконовни нормативни актове по издаването му, както и неясно кои заповеди на кои органи не е изпълнил. Липсата на конкретизация на нарушението, не може да доведе до изпълнение на вмененото от закона задължение на Дисциплинарно-наказващия орган да посочи и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, което поставя съда в невъзможност да прецени в какво точно се изразява нарушението и кога е извършено и на коя разпоредба от кой закон или подзаконов нормативен акт, или заповед оспорващият е нарушил, което безспорно е съществено процесуално нарушение водещо до отмяна на заповедта само на това основание.

При издаване на заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално – правните разпоредби.

Съгласно чл. 205,ал.1 от ЗМВР,дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване В алинея трета на същия текст изрично е посочено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. В чл. 208 от ЗМВР е доуточено, че при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по [чл. 198 - 202](#) или по [чл. 203, ал. 1, т. 1](#) дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението. Но съгласно чл.16 от Инструкцията за дисциплинарната паркичка в МВР,Дисциплинарнонаказващият орган назначава проверка по [чл. 205, ал. 2 ЗМВР](#) с писмена заповед по образец, като копие от нея се изпраща незабавно в дирекция "Човешки ресурси" - МВР. Държавният служител, срещу когото се извършва проверката, се запознава със заповедта, което обстоятелство удостоверява с подпис и отбелязване на дата и час/ а в чл.205,ал.2 от ЗМВР,за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване.В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дисциплинарното производство е образувано със Заповед за образуване на дисциплинарно производство от 16.12.2022 година, с която е определена Комисия в състав, който следва да извърши дисциплинарното разследване, определил срок за завършване на дисциплинарното производство- до 06.01.2023 година.

В чл.3,ал.2 от ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-877 ОТ 6 Ю. 2021 Г. ЗА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНАТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ,Издадена от министъра на вътрешните работи,[Обн. ДВ. бр.59 от 16 юли 2021г](#) е посочено, че дисциплинарното производство е система от законоустановени последователни действия по събиране на доказателства за установяване на извършено дисциплинарно нарушение от привлечения към дисциплинарна отговорност служител, както и по налагане на дисциплинарно наказание при доказано нарушение. Съгласно чл.44,ал.1 от Инструкцията, Дисциплинарното производство започва с издаването на заповед от компетентния дисциплинарно наказващ орган, Заповедта по ал. 1 съдържа данни за извършителя, данни за извършеното дисциплинарно нарушение, предвиденото наказание за нарушението, дисциплинарно разследващия орган, на когото се възлага разследването, срока за извършване на разследването,правата на служителя, срещу когото е образувано дисциплинарното производство.

Заповедта за образуване на дисциплинарно производство е със съдържанието, посочено в цитираната норма.

При определяне на състава на Дисциплинарно- разследващия орган Дисциплинарно- наказващият орган е спазил процедурата, регламентирана в чл.15 от Инструкцията/ която норма има препоръчителен характер, а не задължителен, като е използван изразът „при възможност/ а не непременно/- При възможност в състава на проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган се включват служители с квалификация и опит в служебната дейност, по която се извършва проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, които не са участвали в проверка по същия случай срещу същия служител, от структурно звено, различно от това, в което работи служителят, срещу когото се води проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, от звената "Човешки ресурси", с юридическо образование.

Спазена е процедурата, регламентирана в нормата на чл.18 от ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-877 ОТ 6 Ю. 2021 Г. ЗА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНАТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ,*Издадена от министъра на вътрешните работи*[Обн. ДВ. бр.59 от 16 юли 2021г](#), сочеща, че върху копие от заповедта за проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или за образуване на дисциплинарно производство служителят, срещу когото се извършва проверката или се води дисциплинарното производство, посочва адрес за получаване на съобщения и данните по [чл. 18а, ал. 4 от АПК](#), подпомагащия го в защитата и неговите адрес за получаване на съобщения и данни по [чл. 18а, ал. 4 от АПК](#). По всяко време в хода на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или на дисциплинарното производство служителят с писмено уведомление може да смени избраното лице, подпомагащо го в защитата. Уведомлението по ал. 2 се представя от служителя пред проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган. Извън случаите на [чл. 207, ал. 11 от ЗМВР](#) призоваването във връзка с проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарно производство се извършва с призовка по [чл. 47 от АПК](#). Държавният служител, срещу когото се извършва проверката, се запознава със заповедта, което обстоятелство удостоверява с подпис и отбелязване на дата и час/ а в чл.205,ал.2 от ЗМВР,за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежда извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване, като оспорващият е запознат със Заповедта за образуване на проверка на дата 22.12.2022 година.

За резултатите от проверката е изготвена Справка, с която служителят се е запознал срещу подпис, но липсват доказателства Дисциплинарно- наказващият орган да е удължил срока на проверката, като със Заповедта за образуване на проверката е определен срок за завършването и 06.01.2023 година, а Справката е изготвена на дата 16.01.2023 година, като съгласно чл.24,ал.1 от Инструкцията Дисциплинарно наказващият орган може с писмена заповед да удължи срока на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, копие от която се изпраща незабавно в дирекция "Човешки ресурси". Проверяващата комисия или дисциплинарно разследващият орган изготвя мотивирано предложение за удължаване на срока по реда на ал. 1.) Предложението по ал. 2 се изпраща от проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган до дисциплинарно наказващия орган не по-късно от десет дни преди изтичане на определения срок за приключване на проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство. Служителят, срещу когото се извършва проверка по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или се води дисциплинарно производство, се запознава със заповедта по ал. 1, което обстоятелство се удостоверява с подпис, имена, длъжност, дата и час.

В случая няма нито Предложение за удължаване на срока, нито Заповед за удължаване срока на проверката, което е още едно съществено процесуално нарушение. Наред с това е допуснато и нарушение на нормата на чл. 206,ал.1 от ЗМВР –Дисциплинарно- наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, като изобщо нито е поканил служителя да даде писмени обяснения, нито пък да бъде изслушан.

Обстоятелството, че на оспорващия е изпратена Покана да се запознае със Справката от Проверката, не води до извод, че това представлява Покана за даване на писмени обяснения от страна на дисциплинарно- наказващия орган.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 194,ал.4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия,извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. Съгласно чл. 3,ал.1 от Инструкцията за дисциплинарната практика в МВР, действаща към момента на извършване на нарушенията и на установяването им, дисциплинарната отговорност на служителите от МВР е отговорността, която те носят при извършване на нарушение на служебната дисциплина.

Съгласно чл.142 от ЗМВР служителите в МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица,работещи по трудово правоотношение, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по т.2 се определя от Закона за държавния служител „**Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен**

служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство. Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието“ държавна служба е

дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **“че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“**

Дисциплинарно наказание "Порицание" МВР/ чл.200,т.2 от ЗМВР се налага за неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни: оръжие; взривни вещества; боеприпаси; имущество; картотеки или служебни карти, полицейски знаци или документи, за срок от шест месеца до една година.

Но от страна на дисциплинарно-наказващия орган не е посочена никаква конкретна разпоредба, която оспорващият е нарушил и която представлява конкретно неизпълнение на конкретна правна разпоредба, регламентираща реда за съхраняване и използване на служебни: оръжие; взривни вещества; боеприпаси; имущество; картотеки или служебни карти, полицейски знаци или документи и след като не ясно кое конкретно задължение и коя конкретна разпоредба е нарушила оспорващият, за да му бъде ангажирана дисциплинарната тогворност.

Фактът, че наказанието е наложено в сроковете, визирани в чл.195 от ЗМВР-не по-късно от два месеца от откриване на нарушението/ а нарушението се смята за открито, когато дисциплинарно-наказващият орган разполага с достатъчно доказателства за виновността и отговорността на служителя/което в случая е станало на дата 25.01.2023 година, когато е изпратена Справката от проверката и не по-късно от една година от извършването му-16.12.2022 година, не може да доведе до извод, че е заповедта е законосъобразна.

Липсата на извършено нарушение на служебната дисциплина, допуснатите нарушения на процесуално-правните разпоредби и на материалния закон и несъответствието на заповедта с целта на закона, водят до извод, че дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана от страна на Дисциплинарно-наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят разноски, но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в писмените бележки, представени в съдебно заседание на 20.06.2023 година от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. На първо място обаче цитираната норма на чл.63,ал.4 от ЗАНН изобщо не е приложима, защото производството се развива по правилата на АПК, а не по ЗАНН. На второ място оспорването на заповеди за налагане на дисциплинарни наказания се развива по правилата на АПК, а не по реда на ЗАНН. На следващо място, Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е ИАА, а не наказателно постановление или Електронен фиш, които да подлежат на обжалване по реда на ЗАНН. Съгласно чл. 143,ал.1 АПК, когато съдът отмени обжалвания

административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на преpraщaщата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на преpraщaщата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение,

настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представяван от адвокат В. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 400 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3, т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела за процесуално представителство за дела по Закона за Министерството на вътрешните работи - 750 лева.

Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е под минимума, определен в Наредбата и не подлежи на редуциране. На тази плоскост в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 410 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държава такса

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воен от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд
София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 5173-1340/01.03.2023 година на Директор ОД на МВР- С., с което последният на основание чл.204,т.3,чл.197,ал.1,т.3, чл.194,ал.2,т.1 от ЗМВР наложил на И. Г. Г. – Младши автоконтрольор I степен в група КПДГНА на сектор „ПП“ към отдел „ПП“ при ОД на МВР- С. дисциплинарно наказание“ Поричание“ за срок от 6 месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ОД НА МВР- С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. Г. Г. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 410 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ОД НА МВР- С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

СЪДИЯ: